

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 356/2019 -15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Babiakom, Švéniho 6, Prievidza, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžfk 9/2017 z 1. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“ a v citáciách aj „sťažovateľ a žalobca“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“ a v citáciách aj „porušovateľ“) sp. zn. 4 Sžfk 9/2017 z 1. marca 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 S 74/2015-144 z 23. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky proti rozhodnutiam daňovej správy o určení rozdielu DPH za zdaňovacie obdobie december 2011 v sume 12 929 €. Sťažovateľka uviedla, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu považuje za arbitrárny z dôvodu, že najvyšší súd sa v ňom nevysporiadal s podstatnými sťažnostnými dôvodmi kasačnej sťažnosti.

3. Ďalej sťažovateľka uviedla, že podala štruktúrovanú kasačnú sťažnosť, ktorá obsahovala viac sťažnostných bodov, avšak najvyšší súd sa s nimi v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu adresne a zrozumiteľne nevysporiadal, najvyšší súd v ňom viackrát len odkazuje na to, že sa stotožnil s právnou argumentáciou krajského súdu. Sťažovateľka dodala, že ako podstatné vo veci samej považuje štyri sťažnostné body, ktoré aj následne rozviedla.

4. Ako prvé sťažovateľka namietla podľa jej názoru ústavne nesúladný výklad § 68 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“). K tomu uviedla, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu stotožnil s odôvodnením krajského súdu v tom, že zákon nevyklučuje, aby sa vo vyrubovacom konaní podľa § 68 daňového poriadku vykonalo aj obstarávanie dôkazov. V prípade sťažovateľky išlo o vypočutie svedka. Podľa sťažovateľky ide o ústavne nesúladný výklad, pretože štátne orgány môžu konať len to, čo im zákon adresne povoľuje. Ďalej uviedla, že v § 68 daňového poriadku nemá správca dane povolené obstarávať dôkazy, vo vyrubovacom konaní má dispozičné právo predkladať dôkazy len daňový subjekt, a to tiež len tie, ktoré nemohol predložiť bez vlastného zavinenia do ukončenia daňovej kontroly. Dodala, že správca dane môže obstarávať dôkazy len pri daňovej kontrole, ako mu to povoľuje § 44

ods. 1 daňového poriadku. V závere sťažovateľka uviedla: «... *porušovateľ nedal odpoveď... či podľa § 68 daňového poriadku daňový úrad môže alebo nemôže vykonávať dôkazy (vypočutie svedka) v konaní, ktoré označil pojmom, ktorý zákon tiež nepozná „pokračovanie vo vyrubovaní“...»*

5. Sťažovateľka namietala tiež porušenie zásady primeranosti a proporcionality, k čomu uviedla, že nezákonný postup daňového úradu podľa § 25 ods. 4 daňového poriadku, kvôli čomu bolo prvé rozhodnutie správcu dane zrušené, nemôže byť hodným dôvodom na vrátenie na ďalšie konanie, pretože ak pochybil štát, musí to ísť na jeho ťarchu bez nároku na ďalšie konanie. Podľa názoru sťažovateľky je ďalšie konanie v rozpore so zásadou primeranosti a proporcionality. Namietla, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu s týmto bodom podanej kasačnej sťažnosti nevysporiadal. V závere k tomuto bodu sťažovateľka uviedla: „... *porušovateľ nedal odpoveď... či zásah štátnych daňových orgánov v posudzovanej veci bol podľa zásady primeranosti a proporcionality? Sťažovateľ zastáva dôvodný názor, že štátne daňové orgány v posudzovanej veci porušili zásadu primeranosti a proporcionality. Porušovateľ sa tomuto sťažnostnému bodu vyhol, čím zmaril ústavné právo na súdnu ochranu sťažovateľa.*“

6. Ďalej sťažovateľka predostrela námietku nesprávneho hodnotenia dôkazov. Tú odôvodnila tým, že daňové orgány podľa jej názoru v prvom z predmetov sporu vo veci samej týkajúcom sa neuznania odpočítania dane v sume 4 423,60 € z faktúry za sprostredkovanie od dodávateľa [REDACTED] nesprávne vyhodnotili dôkazy zo spisu a najvyšší súd to uznal ako zákonný postup. Namietla, že dokazovanie vo veci sa uberalo nesprávnym spôsobom. K tomu dodala: „*Nesprávnosť vyhodnotenia dôkazov vidí sťažovateľ v tom, že súd nehodnotí dôkazy čo do počtu a ich váhy, inak povedané jediný nepriamy dôkaz správcu dane (výpoveď odťažitého svedka) povyšuje nad viacero vážnych priamych dôkazov sťažovateľa... Sťažovateľ zastáva dôvodný názor, že hodnotenie dôkazov bolo nesprávne. Inak povedané, ak má sťažovateľ viac a vážnejších dôkazov, mal by byť v spore úspešný... Sťažovateľ považuje za nespravodlivé, aby jednotlivý nepriamy dôkaz prekonal viac a vážnejších priamych dôkazov. Porušovateľ sa tomuto sťažnostnému bodu... vyhol, čím zmaril ústavné právo na súdnu ochranu sťažovateľa.*“

7. Napokon sťažovateľka namietla aj nepríslušnosť dôkazného bremena a kolektívnu vinu, čo videla v tom, že daňové orgány podľa jej názoru v druhom z predmetov sporu vo veci samej týkajúcom sa neuznania odpočítania dane v sume 8 400 € z faktúry za reklamné služby od dodávateľa [REDACTED], nesprávne vyhodnotili dôkazy, ktoré sa nachádzali v spise, pričom najvyšší súd to uznal ako zákonný postup. Uviedla, že rozsiahle dokazovanie sa uberalo nesprávnym smerom, a ďalej rozviedla skutkový stav vo veci. Podstatou tejto námietky sťažovateľky je, že sťažovateľka ako podnikateľský subjekt nemôže nijako ovplyvniť nedostatky na predošlom stupni obchodu, preto za nich nemôže zodpovedať a nemôžu byť zahrnuté do jej dôkazného bremena, tiež uviedla, že jej dôkazné bremeno nie je absolútne, a dodala: *„Rozširovanie dôkazného bremena sťažovateľa nad rámec jeho pôsobnosti a zodpovednosti na princípe kolektívnej viny v napadnutom rozsudku je nezákonné, a ako nezákonné je potrebné ho zrušiť, bez nároku na ďalšie konanie správcu dane, lebo by bolo v rozpore so zásadou primeranosti a proporcionality... porušovateľ nedal odpoveď... prečo v kauze [REDACTED] neboli použité právne závery zo záverečného rozhodnutia v rozsudku SD EÚ v spojenej veci C-80/11 a C-142/11. Sťažovateľ zastáva dôvodný názor, že nedostatky u predávajúceho nemôžu byť spravodlivo zahrnuté do dôkazného bremena kupujúceho a nemôžu zmariť jeho odpočet DPH. Porušovateľ tento sťažnostný bod... kvalifikovane nezodpovedal, keď účelovo uviedol len vytrhnutú úvahu citovaného judikátu SD EÚ.“*

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti [REDACTED] na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 4Sžfk/9/2017 zo dňa 1. marca 2018 – bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 4Sžfk/9/2017 zo dňa 1. marca 2018 zrušuje a vracia na nové konanie.

3. Porušovateľ je povinný zaplatiť spoločnosti [REDACTED] sumu 2.000 eur, ako primerané finančné zadosťučinenie podľa článku 127 ods. 3 Ústavy SR a § 56

ods. 4 zákona č.38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov.

4. Porušovateľ je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnemu zástupcovi v sume 325,42 eur.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa § 25 ods. 4 daňového poriadku ak vypovedá svedok, daňový subjekt alebo jeho zástupca má právo byť prítomný pri jeho vypočutí a klásť mu otázky. Správca dane je povinný o výsluchu svedka včas písomne vyrozumieť daňový subjekt alebo jeho zástupcu.

Podľa § 44 ods. 1 daňového poriadku daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu.

Podľa § 68 ods. 1 daňového poriadku ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, vyrubovacie konanie začína nasledujúci deň po dni doručenia protokolu s výzvou podľa § 46 ods. 8 a § 49 ods. 1 a končí dňom doručenia rozhodnutia daňovému subjektu; vyrubovacie konanie nezačne, ak sa výzva podľa § 46 ods. 8 nezasiela. Vyrubovacie konanie po doručení protokolu s výzvou podľa § 46 ods. 8 vykoná

a rozhodnutie vo vyrubovacom konaní vydá správca dane, ktorý začal daňovú kontrolu. Vyrubovacie konanie po doručení protokolu s výzvou podľa § 49 ods. 1 vykoná a rozhodnutie vo vyrubovacom konaní vydá správca dane, ktorý doručil daňovému subjektu oznámenie podľa § 48 ods. 2. Ak daňovú kontrolu vykonalo finančné riaditeľstvo, vyrubovacie konanie vykoná a rozhodnutie vo vyrubovacom konaní vydá miestne príslušný správca dane. Ak je vec vrátená na ďalšie vyrubovacie konanie, vyrubovacie konanie vykoná a rozhodnutie vo vyrubovacom konaní vydá správca dane, ktorého rozhodnutie bolo zrušené...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože napadnutý rozsudok najvyššieho súdu považuje za arbitrárny z dôvodu, že najvyšší súd sa v ňom podľa názoru sťažovateľky nevysporiadal s podstatnými sťažnostnými dôvodmi sťažovateľkou podanej kasačnej sťažnosti. Sťažovateľka namieta ústavné nesúladný výklad § 68 daňového poriadku, taktiež porušenie zásady primeranosti a proporcionality, a to z dôvodu, že ak pochybil štát, musí to ísť na jeho ťarchu bez nároku na ďalšie konanie. Zároveň vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka uviedla aj námietku nesprávneho hodnotenia dôkazov.

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 155/2018).

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 17/2017). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 744/2016).

19. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním... Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania

vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľky na to, aby všeobecný súd prevzal jej tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jej návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (III. ÚS 595/2016).

20. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu najmä uviedol:

„... vo vzťahu k predmetu kasačných námietok žalobcu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa, že v citovaných ustanoveniach zákona o DPH sú stanovené podmienky, ktorých splnenie sa vyžaduje pri uplatnení práva na odpočet DPH. Na to, aby mohol byť pri dodaní tovaru uplatnený odpočet DPH, však nestačí len vyhotovenie faktúry s náležitosťami podľa § 71 zákona o DPH. Musí dôjsť aj k preukázaniu reálneho, faktického dodania, ktoré musí byť rovnako materiálne preukázané. Tieto dve podmienky preukázania musia byť splnené kumulatívne, inak nárok na odpočet DPH nemožno uplatniť. Dôkazné bremeno v takomto prípade zatažuje daňový subjekt, ktorý musí preukázať splnenie formálnej, ako aj materiálnej podmienky...

... Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený. Nie je povinnosťou daňových orgánov vyhľadávať za daňový subjekt – žalobcu dôkazy preukazujúce jeho oprávnenie na odpočet dane, ale naopak bolo povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu, predložiť relevantné dôkazy, ktorými by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázal, že si odpočet dane v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil oprávnene. Nepostačuje iba predloženie faktúry, platiteľ dane musí preukázať, že zdaniteľný obchod bol aj reálne uskutočnený.

... je nesporné, že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie... z ktorého závermi sa kasačný súd stotožňuje. Správca dane v priebehu daňovej kontroly vypočul bývalých aj súčasných konateľov dodávateľských aj odberateľských spoločností, ktoré boli, resp. mali byť súčasťou predmetných obchodných transakcií, taktiež i žalobcu. Žiaden z vypočítaných

svedkov však nepotvrdil, resp. ani nepredložil taký relevantný dôkaz, ktorý by potvrdil uskutočnenie obchodných transakcií tak, ako ich deklaroval žalobca...

V priebehu daňového konania musí byť preukázaný jednak obsah, ale aj skutočný význam plnení deklarovaných daňovým subjektom prostredníctvom relevantného daňového dokladu. Pri nepriznaní práva na odpočet DPH sa môže vziať do úvahy umelý charakter týchto plnení, ako aj právne, ekonomické alebo personálne prepojenie medzi podnikateľmi pri znížení daňového zaťaženia...

V prípade, že si daňový subjekt uplatňuje právo (napr. právo na odpočet DPH), musí už od počiatku premýšľať nad tým, ako toto právo obháji v prípadnom spore a v nadväznosti nato by mal, z dôvodu objektívnej i požadovanej obozretnosti, daný obchod patrične zdokumentovať.

Najvyšší súd SR dospel... k záveru, že námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti nie sú opodstatnené, pretože krajský súd (resp. predtým žalovaný a správca dane) svoje rozhodnutie vydal na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, použil správny výklad a aplikáciu príslušných ustanovení (§ 49 a 51 zákona o DPH), a aj postupoval zákonne, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného produkovaných v procese dokazovania pri správe daní. Rovnako senát zdôrazňuje, že dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte, nie na správcovi dane, preto je daňový subjekt povinný svoje tvrdenia spoľahlivo preukázať. Ak tak neučiní (čo v tomto prípade neurobil, keď žalobca predložil len faktúru a k tomu súvisiace dokumenty, avšak nedokázal preukázať reálne uskutočnenie zdaniteľného plnenia), nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“

21. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle či arbitrárnosti. Vychádzajúc predovšetkým z jeho odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu nie je možné hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem. Ústavný súd opätovne pripomína už uvedené, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov a pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav. Najvyšší súd však v napadnutom rozsudku,

podľa názoru ústavného súdu, dal náležitú odpoveď a ústavne akceptovateľným spôsobom objasnil, prečo dospel k záveru o správnosti a zákonnosti rozsudku krajského súdu.

22. Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje z ústavnoprávneho hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľkou označeného základného práva, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2019